

De nuværende detaljerede regler i § 34, stk. 1-3, foreslås derfor ophævet.

Efter den gældende regel i § 34, stk. 4, skal fanger, bortset fra visse nærmere angivne undtagelsestilfælde, have ophold i enrum om natten. Det har være umuligt at gennemføre sådanne bygningsmæssige foranstaltninger, at denne bestemmelse fuldtud har kunnet opfyldes. Herefter er det fundet rigtigst at omredigere reglen, således at den bestemmer, at de dømte „så vidt muligt (skal) have ophold i enrum om natten“. Denne afsvækkelse af bestemmelsen er imidlertid alene udtryk for den opfattelse, at loven ikke bør stille større krav, end det er praktisk muligt at gennemføre. Justitsministeriet er enigt i straffelovrådets indstilling, hvorefter der bør lægges afgørende vægt på tilvejebringelse af bevillinger til gennemførelse af de bygningsmæssige forbedringer, som er en forudsætning for, at alle fængselsfanger kan anbringes i enrum om natten.

Til nr. 4 (§ 35, stk. 2).

Efter den gældende regel i § 35, stk. 2, kan friluftsarbejde uden for anstaltens område finde sted under anstaltens ledelse og tilsyn. Denne bestemmelse er opretholdt i forslaget; det foreslås dog at ophæve begrænsningen til friluftsarbejde.

Gennem en årrække har der for ungdomsfængselsfanger og arbejdsfanger samt for personer anbragt i forvaring efter § 70 været gennemført en ordning, hvorefter der i begrænset omfang er givet de pågældende adgang til i den sidste del af anbringelsestiden at arbejde uden for anstalten hos en privat arbejdsgiver — medens de i øvrigt (uden for arbejdstiden) fortsat har haft ophold i anstalten.

Gennem en sådan arbejdsordning kan der jævnligt skaffes de pågældende en oplæring eller arbejdsudrustning, der er af væsentlig betydning for deres beskæftigelsesmuligheder efter løsladelsen, men som ikke kan gives dem i anstalten. Hertil kommer, at en sådan delvis tilvænnning til friere forhold kan være et betydningsfuldt led i forberedelsen af den pågældendes løsladelse og derved afsvække eventuelle betænkeligheder ved løsladelsen.

Erfaringerne med hensyn til den nævnte ordning har været gode.

De grunde, der taler for ordningen, gør sig også gældende for almindelige fængselsfangers vedkommende.

På denne baggrund foreslås en bestemmelse, hvorefter der, når det under hensyn til straffetidens længde eller af anden særlig grund findes formålstjenligt, og fare for misbrug ikke antages at foreligge,

kan meddeles fængselsfanger tilladelse til arbejde hos arbejdsgiver uden for anstalten.

Formuleringen af den foreslåede bestemmelse svarer til affattelsen af de tilsvarende regler i Norge og Sverige.

Da der ikke hidtil har været lovhjæmmel til meddelelse af de her omtalte arbejdstilladelser til fængselsfanger, vil ordningen i begyndelsen få forsøgets karakter og vil derfor blive praktiseret med stor forsigtighed. Tilladelserne vil kun blive meddelt til personer med længerevarende straffe og som regel kun i den sidste del af straffetiden som et led i løsladelsens forberedelse.

Til nr. 5 (§ 36).

Den gældende bestemmelse i § 36 angår fangers forplejning. Bestemmelsen har ingen selvstændig betydning ved siden af den almindelige regel i § 49, hvorefter de nærmere fuldbyrdesregler fastsættes ved kgl. anordning, og den foreslås derfor ophævet.

I stedet foreslås som § 36 indsat en bestemmelse om meddelelse af udgangstilladelser til fængselsfanger.

Meddelelse af sådanne tilladelser har positiv hjemmel med hensyn til arbejdsfanger (§ 64) og forvarede efter § 70 samt efter en fortolkning af § 41 også med hensyn til ungdomsfængselsfanger. Endvidere er det antaget, at der uden udtrykkelig hjemmel kan gives udgangstilladelse også til fængsels- og hæftfanger, når ganske særlige hensyn tilsiger det (alvorlig sygdom eller dødsfald i den nærmeste familie), og fare for misbrug ikke antages at foreligge.

Der er behov for meddelelse af udgangstilladelser ud fra to principielt forskellige synspunkter. Undertiden tilsiger humane hensyn, at der gives udgangstilladelse; dette gælder navnlig i de ovenfor nævnte tilfælde af alvorlig sygdom eller dødsfald i den nærmeste familie. I andre tilfælde har meddelelse af udgangstilladelse behandlingsmæssig betydning, navnlig som led i forberedelse af løsladelsen af personer, der udstår længerevarende straf. Det, der kan opnås ved udgangstilladelsen, er navnlig, at fangens forbindelse med hans familie bevares eller genetableres, og at han får mulighed for selv at søge arbejde — på sin tidligere eller en ny arbejdsplads.

På baggrund af de gunstige erfaringer, der er indvundet med hensyn til meddelelse af udgangstilladelse til ungdomsfængselsfanger, arbejdsfanger og forvarede, foreslås det nu, at der på linie med, hvad der gælder i Norge og Sverige, tilvejebringes hjemmel for, at sådanne tilladelser også kan gives til fængselsfanger.